

Arrest

nr. 67 180 van 23 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VERRELST *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde te beschikken over de Afghaanse nationaliteit, tot de Hazara-bevolkingsgroep te behoren, geboren te zijn in Maydan-Wardak en op zeven- of achtjarige leeftijd met uw ouders naar de hoofdstad Kabul te zijn verhuisd. Op 9 oktober 2007 diende u hier een eerste asielaanvraag in. U vreesde in Afghanistan vervolging door de autoriteiten wegens de vermeende steun van uw vader aan de Taliban. Op 22 januari 2008 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. U diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 24 april 2008 weigerde de RVV u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Uw beroep bij de Raad van State werd verworpen. U keerde niet naar uw herkomstland terug.

Op 23 juli 2008 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich op dezelfde asielmotieven. Als nieuwe elementen legde u volgende documenten voor: een verklaring van uw werkgever "Omeed Bottle Makers" in Iran, een verklaring betreffende het overlijden van uw vader en het gevaar dat u loopt dat de stempel draagt van H. B.(...), Wijkchef van Darya Abad, Qala e Mohib, kopieën van de "taskara" van uw vader en een enveloppe. Op 25 juni 2009 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 2 oktober 2009 door de RVV bevestigd.

Op 10 november 2009 diende u hier een derde asielaanvraag in, nog steeds op basis van dezelfde asielmotieven. Als nieuwe elementen legde u volgende documenten voor: vier foto's van uzelf, een attest van de wijkverantwoordelijke van Qalai Shadai Kohna, een attest van bewoners van de wijk Qalai Shadai Kohna, een attest van uw voormalige werkgever H. H.(...), een attest van de buurtbewoners van Qalai Shadai waarin uw problemen bevestigd worden, en de originele enveloppe waarmee de documenten u vanuit Kabul, Afghanistan, werden opgestuurd. Op 9 maart 2010 nam het CGVS opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 september 2010 door de RVV bevestigd.

Op 5 november 2010 diende u een vierde asielaanvraag in, nog steeds op basis van dezelfde asielmotieven. Als nieuwe elementen legde u volgende documenten voor: een verklaring van een wijkverantwoordelijke over uw asielrelaas, een brief van uw werkgever, twee foto's van uzelf, een brief van J. M. H.(...), inwoner van Qala-e-Shad-Kohna en een brief van D.(...), werknemer van Ariana Airlines en inwoner van Qala-e-Shad-Kohna. De Dienst Vreemdelingenzaken weigerde deze asielaanvraag in overweging te nemen op 14 december 2010.

Na een hongerstaking diende u op 24 december 2010 een vijfde asielaanvraag in. Ter ondersteuning van deze asielaanvraag legt u de documenten voor die u indiende in het kader van uw vierde asielaanvraag: twee foto's van uzelf, waarvan één voor het vernielde Darul Aman-paleis in Kabul, een brief van D.(...), werknemer van Ariana Airlines en inwoner van Qala e Shada, een brief van H. J.(...) en M. K.(...), inwoners van Qala e Shada, een verklaring van de wijkverantwoordelijke van Qala e Shada over uw asielrelaas en een brief van uw vroegere werkgever, H. H. N.(...).

B. Motivering

Een analyse van recente internationale rapporten en berichtgeving wijst op de aanwezigheid van gerichte mensenrechtenschendingen in Afghanistan. In die context kunnen Afghanen met een risicoprofiel effectief een risico op vervolging lopen in de zin van de Vluchtelingenconventie. Indien na een grondig individueel onderzoek van de asielaanvraag blijkt dat een Afghaanse asielzoeker een dergelijk risico loopt, zal in principe de vluchtelingenstatus worden toegekend.

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk maakt en wel om volgende redenen.

Het Commissariaat-generaal oordeelde reeds in het kader van uw eerste, tweede en derde asielaanvraag dat u er niet in slaagde om het voldoende aannemelijk te maken dat u tot 2003 in Afghanistan woonde en dat er aan uw asielrelaas geen geloof kon gehecht worden. Deze beslissingen werden telkenmale bevestigd door de RVV.

Ter ondersteuning van deze vijfde asielaanvraag legt u volgende documenten voor: twee foto's van uzelf, waarvan één voor het vernielde Darul Aman-paleis in Kabul, een brief van D.(...), werknemer van Ariana Airlines en inwoner van Qala e Shada, een brief van H. J.(...) en M. K.(...), inwoners van Qala e Shada, een verklaring van de wijkverantwoordelijke van Qala e Shada over uw asielrelaas en een brief van uw vroegere werkgever, H. H. N.(...). Deze documenten werden opgestuurd vanuit Kabul door uw broer.

Vooreerst kunnen we er op wijzen dat de foto van u voor het vernielde Darul Aman-paleis in Kabul duidelijke contouren vertoont rond de afbeelding van uw hoofd, wat er op wijst dat deze foto op 'softwarematige' wijze werd gemanipuleerd. Deze foto kan dan ook bezwaarlijk als een objectief bewijs gezien worden dat u tot in 2003 in Afghanistan woonde. De tweede foto die u voorlegt is dermate uitvergroot dat het onmogelijk is om te bepalen of u het bent die op de foto staat afgebeeld. Daarnaast is er geen enkele aanwijzing op de foto die iets vertelt over de plaats waarop die genomen is. Deze foto kan dan ook bezwaarlijk als een objectief bewijs gezien worden dat u tot 2003 in Afghanistan woonde.

De brief van D.(...), werknemer van Ariana Airlines en inwoner van Qala e Shada, de brief van H. J.(...) en M. K.(...), inwoners van Qala e Shada, de verklaring van de wijkverantwoordelijke van Qala e Shada over uw asielrelaas en de brief van uw vroegere werkgever, H. H. N.(...) hebben duidelijk een gesolliciteerd karakter. U geeft zelf ook aan dat deze brieven door uw burens op uw vraag werden opgesteld, nadat u telefonisch contact had met uw broer J.(...) (cgvs, p.4). De bewijswaarde van deze documenten dient dan ook te worden gerelativeerd en zijn niet bij machte om de beslissingen die door het Commissariaat-generaal werden genomen in het kader van uw eerste, tweede en derde asielaanvraag en door de RVV werden bevestigd in positieve zin om te buigen.

Het enkele feit dat u de Afghaanse nationaliteit bezit - wat door het CGVS niet wordt betwist - is an sich geen voldoende aanwijzing van een reëel risico. Immers, het feit dat u als asielzoeker geen reëel zicht heeft geboden op uw verblijfssituatie van de voorbije jaren, noch op de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het biedt de asielinstanties evenmin de mogelijkheid na te gaan met welke regio in Afghanistan u, eventueel via familie of via een ander netwerk waarop u kan terugvallen, nog banden heeft én in welke regio van Afghanistan of daarbuiten u nog over een reële mogelijkheid tot vestiging beschikt.

Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan terwijl anderen zich hebben gevestigd in Tadjikistan, Rusland, Dubai of India én aldaar een reëel alternatief hebben ontwikkeld. Voor de asielinstanties is het van belang om te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker in Afghanistan woonde, wáár hij in Afghanistan woonde, waar hij er nog reële vestigingsalternatieven heeft (bijvoorbeeld via netwerken in de regio waarop hij nog kan terugvallen), dan wel of hij sinds een lange tijd, mogelijks zelfs altijd, buiten Afghanistan heeft verbleven.

Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de asielzoeker sinds lange tijd uit Afghanistan is vertrokken of er zelfs nooit heeft gewoond, en deze persoon bovendien door het afleggen van bedrieglijke verklaringen over zijn verblijfplaats geen zicht biedt op de mogelijkheid tot vestiging in een bepaalde regio van Afghanistan of geen zicht geeft op zijn reële verblijfssituatie elders, is het voor de asielinstanties onmogelijk om een correct en juist zicht te krijgen op de eventuele nood aan bescherming van deze persoon, noch op zijn reële vestigingsalternatieven.

Zoals bepaald in paragraaf 205 van het UNHCR-"Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status" is het de plicht van de asielzoeker om de waarheid te vertellen en alle pertinente informatie aan te brengen betreffende hemzelf en zijn verleden opdat de onderzoeker in de mogelijkheid wordt gesteld alle relevante feiten te beoordelen. Indien u zelf geen duidelijkheid schept over uw verleden en de hieraan verbonden verblijfplaatsen, stelt u het CGVS in de onmogelijkheid uw nood aan bescherming correct te beoordelen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6 2e lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), het artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, artikel 1 A van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna: vluchtelingenconventie),

de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991).

Verzoeker stelt dat uit de stelling dat zijn geloofwaardigheid ondermijnd wordt door verklaringen die hij in het kader van zijn voorgaande asielaanvragen afgelegd heeft niet rechtsgeldig kan worden afgeleid dat zijn geloofwaardigheid definitief ondergraven is, noch is het relevant voor het bepalen van de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die besliste geen rekening te houden met delen van de motivering van beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) die betrekking hebben op eerdere asielaanvragen. De bestreden beslissing mist volgens verzoeker dan ook de motieven die feitelijk en juridisch afdoende zijn om de bestreden beslissing te kunnen dragen en schendt zowel de uitdrukkelijke motiveringsplicht als bepaald in de artikelen 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet, alsook het redelijkheidsbeginsel.

De Raad stelt vast dat artikel 57/6 geen bijzondere motiveringsplicht stelt. Dit artikel handelt over de bevoegdheid van de commissaris-generaal. Voornoemde artikel geeft de commissaris-generaal aldus de bevoegdheid om de status van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of weigeren toe te kennen.

Verzoeker klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven van de bestreden beslissing zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Verzoeker klaagt ook de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli aan. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

In verband met het aangehaalde arrest van de Raad moet vermeld worden dat los van de vraag of het vergelijkbare zaken betreft, de Raad een administratief rechtscollege is waarvan de uitspraken geen precedentswaarde hebben (RvS 28 maart 2006, nr. 156.942). Elke zaak wordt individueel onderzocht en beoordeeld op zijn verschillende elementen.

Verzoeker stelt ten eerste dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen. Verzoeker stelt verder dat de enige mogelijkheid voor hem om een bijkomende kans op onderzoek van zijn asielrelaas te krijgen was, dat hij bijkomende documenten of bewijzen zou bekomen. Hij heeft dit aan zijn oom gevraagd, en die heeft de documenten die hij neerlegt duidelijk uit Kabul opgestuurd. Verzoeker is van mening, in tegenstelling tot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal), dat het feit dat hij om deze bewijzen gevraagd heeft niet wegneemt dat hij ze weldegelijk kan voorleggen en dat ze een zekere bewijswaarde hebben. Verzoeker is dan ook van mening dat de commissaris-generaal feitelijk en juridisch niet afdoende motiveert waarom verzoekers uitleg over de nieuwe elementen in zijn asielaanvraag niet zou volstaan en de bedrieglijkheid van zijn asielaanvraag zou bewijzen. Verzoeker is van mening dat hij wel aan de bewijslast heeft voldaan en de feiten van zijn asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas heeft gegeven. Verzoeker verwijst naar de UNHCR « *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la convention de 1951 et du protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés* » en

de UNHCR « *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims* ». Verzoeker is van mening dat hem minstens het voordeel van de twijfel had moeten gegeven worden. Verzoeker is dan ook van mening dat de bestreden beslissing de feitelijk en juridische motivering mist en dat de commissaris-generaal de algemene motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel schendt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 28 februari 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was hij in het gezelschap van een tolk die het Dari machtig is en heeft hij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS, nr. 118.506 van 22 april 2003; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad verwijst eerst naar de motivering van de commissaris-generaal die in de bestreden beslissing wordt gegeven, en sluit zich hierbij aan. Reeds in het kader van de derde asielaanvraag van verzoeker oordeelde de Raad dat de op dat moment door verzoeker neergelegde documenten en foto's niet van dien aard waren om een ander licht te werpen op de beslissingen die naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag werden genomen. Ook thans legt verzoeker slechts documenten en foto's neer die niet bij machte zijn om de beslissingen die door het Commissariaat-generaal werden genomen in het kader van verzoekers eerste, tweede en derde asielaanvraag en die door de Raad werden bevestigd in positieve zin om te buigen.

Dat verzoeker geen andere mogelijkheid zag voor een bijkomende kans op onderzoek van zijn asielrelaas doet aan de motieven van de bestreden beslissing geen enkele afbreuk. De mogelijkheid om in België meerdere asielaanvragen in te dienen is niet voorzien om steeds opnieuw dezelfde elementen te laten beoordelen, temeer wanneer deze zoals *in casu* al verschillende keren aan een beroepsinstantie werden voorgelegd. In tegenstelling tot wat verzoeker stelt, is de Raad van mening dat de ingediende documenten slechts over een ondersteunde bewijswaarde beschikken, namelijk indien het document door geloofwaardige verklaringen wordt vergezeld. Bovendien gaat verzoeker voorbij aan de vaststelling dat één van de door hem neergelegde foto's blijkbaar met software werd gemanipuleerd.

Met betrekking tot de verschillende brieven van mensen die bij verzoeker in de buurt zouden gewoond hebben toen hij in Kaboel woonde, is de Raad van mening dat de commissaris-generaal terecht van oordeel is dat deze een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben en dus niet van dien aard zijn de beslissing in positieve zin te beïnvloeden.

Bijgevolg toont verzoeker nog steeds niet aan dat hij afkomstig is van Kaboel en maakt hij evenmin aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. De motieven kunnen de bestreden beslissing wel degelijk dragen en verantwoorden. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig heeft gehandeld.

Waar verzoeker verwijst naar de documenten van de UNHCR merkt de raad op dat deze documenten, hoewel zij waardevolle aanwijzingen bevatten voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevatten (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

Verzoeker vindt ook dat hem onterecht de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd is. Hij beschreef in zijn voorgaande asielaanvragen duidelijk dat hij in Kabul verbleven heeft tot hij in 2003 noodgedwongen het land heeft moeten verlaten. Verzoeker heeft dan een tijd in Iran verbleven, maar aangezien de toestand daar voor Afghaanse asielzoekers zo schrijnend was heeft verzoeker besloten dat hij ook daar niet in veiligheid kon leven, dus is hij naar Europa gereisd om hier bescherming te vragen. Verzoeker legt bij zijn verzoekschrift verschillende internationale rapporten neer die duidelijk aantonen dat de situatie in Kabul er het laatste jaar op achteruit is gegaan en dat meer en meer burgerbevolking het slachtoffer wordt van aanslagen en algemeen verspreid geweld.

Zoals reeds eerder vermeld is vind de commissaris-generaal nog steeds niet dat verzoeker heeft kunnen aantonen dat hij afkomstig is uit Kabul. De vraag of de situatie in Kabul al dan niet aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is dus *in casu* niet relevant. In de beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 13 september 2010 in het kader van verzoekers derde asielaanvraag wordt gesteld:

"(...)In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoeker voert aan dat de levensomstandigheden in Kaboel niet veilig zijn en verwijst hiervoor naar verschillende internationale rapporten en persberichten. Verzoeker voert verder aan dat uit de bestreden beslissing niet valt op te maken hoe de commissaris-generaal tot het besluit is gekomen dat er geen sprake zou zijn van een reëel risico op ernstige schade. Aldus schendt de bestreden beslissing de genoemde wetsartikelen, de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

De aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan niet volstaan met een verwijzing naar zijn nationaliteit maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Bij de beoordeling van de noodzaak om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, moet rekening worden gehouden met de toestand in de regio waar verzoeker in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Degene die geen duidelijkheid over zijn voorgehouden nationaliteit en feitelijke herkomst verschaft, maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk (RvS 15 oktober 2008, beschikking nr. 3412). Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing gesteld dat verzoeker het de asielinstanties onmogelijk maakt om tot een juiste inschatting te komen van zijn nood aan subsidiaire bescherming doordat hij ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn recente verblijf en afkomst uit Afghanistan. De commissaris-generaal heeft zodoende wel degelijk afdoende gemotiveerd waarom hij de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal onzorgvuldig heeft gehandeld. Verzoeker verduidelijkt verder niet waarom de genoemde wetsartikelen geschonden zouden zijn.(...)"

Zoals hoger reeds vermeld is, is de Raad van mening dat de door verzoeker aangebrachte documenten in het kader van huidige asielaanvraag niet van dien aard zijn om de aannemelijkheid van zijn relaas te herstellen. Aangezien verzoeker zich voor het overige blijft baseren op de verklaringen die hij in zijn voorgaande asielaanvragen heeft gedaan, is de Raad van mening dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken.

Verzoeker verwijst naar een aantal algemene mensenrechtenrapporten neergelegd in bijlage van zijn verzoekschrift. Door een loutere verwijzing naar niet nader bepaalde of neergelegde internationale

rapporten over de mensenrechtensituatie in zijn land van herkomst weerlegt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet. Het is ook geen bewijs van vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of dat in zijne hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS